Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | *Ἀθῆναι, 11 Μαρτίου 1939* | *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 15*

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ναί, ναί. Μὰ δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο. Εἶναι ἕνα ὄνομα ποὺ μοῦ θυμίζει τὴν Πομπήϊα.

— Γιατὶ καὶ οἱ δυὸ εἶναι μεγάλες καταστροφές, γι' αὐτό. Χάρβεϋ. Ἔ λοιπόν, ἐκείνη τὴ βραδυὰ ἀκριβῶς ποὺ ἔμειναν ὁ Πὲν καὶ οἱ δικοί του στὸ ξενοδοχεῖο, ἔτυχε νὰ καταστραφῇ τὸ Τζώνσταουν. Ἔσπασε τὸ φράγμα καὶ πλημμύρισε ὅλη ἡ πολιτεία, τὰ σπίτια τὰ πῆρε τὸ ρέμα, χτύπησε τὸ ἕνα ἐπάνω στ' ἄλλο καὶ βουλιάξανε. Εἶδα εἰκόνες ἀπὸ τὴν καταστροφὴ καὶ εἶναι φοβερὸ πρᾶγμα. Ὁ Πὲν εἶδε ὅλους τοὺς δικούς του πνιγμένους πρὶν νὰ καταλάβῃ καλὰ-καλὰ τί τοῦ συμβαίνει. Ἔ, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τοῦ σάλεψε τὸ λογικό του. Θυμόταν πὼς κάτι τοῦ εἶχε τύχει ἐκεῖ πέρα στὸ Τζώνσταουν, μὰ ὅσο κι' ἂν ἔσπαζε τὸ κεφάλι του, δὲν μποροῦσε νὰ βάλῃ ὁ νοῦς του τί τοῦ εἶχε τύχει, καὶ ἄρχισε νὰ τριγυρνᾷ πέρα-δῶθε σὰν χαμένος. Δὲν ἤξερε πιὰ οὔτε ποιὸς ἦταν οὔτε τί ἦταν πρὶν καὶ ἔτσι τὸν πέτυχε ὁ μπάρμπα Σάλτερς, καθὼς εἶχε πάει νὰ κάνῃ τὶς βίζιτές του, κατὰ τὸ Ἀλεγκὰν Σίτυ. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς μητέρας μου εἶναι σκορπισμένοι στὴν Πενσυλβανία κι' ὁ μπάρμπα Σάλτερς περνάει τὸ χειμῶνα του κάνοντας βίζιτες πότε στὸν ἕνα καὶ πότε στὸν ἄλλον. Τὸν πῆρε λοιπὸν τὸν Πὲν μαζί του, γιατὶ κατάλαβε ἀπὸ τί ἔπασχε ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸν πῆγε στὸ κτῆμα του, ὅπου τοῦ βρῆκε δουλειά.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἄκουσα προχθὲς τὸν Πὲν νὰ λέῃ τὸν θεῖο σου «σκαφτιᾶ» ὅταν τρακάρησαν οἱ βάρκες τους. Εἶναι στ' ἀλήθεια ὁ θεῖος σου σκαφτιάς;

«Μπρὸς ὁ Χάρβεϋ, πίσω ὁ Μεγάλος Τζὰκ μὲ τὸ σχοινὶ στὰ χέρια ἔκαναν ὅλο τὸ γύρο τοῦ καραβιοῦ»

— Σκαφτιᾶς! ἐφώναξε ὁ Ντάν. Ὅλο τὸ νερὸ τῆς θάλασσας δὲν θάφτανε γιὰ νὰ τοῦ ξεπλύνῃ τὴ λάσπη ποὺ μένει κολλημένη στὶς μπότες του. Εἶναι καὶ θὰ πεθάνῃ σκαφτιάς. Φκντάσου ὅτι τὶς προάλλες τὸν εἶδα στὸ ἡλιοβάσιλεμμα νὰ βάζῃ ἕναν κουβὰ κάτω ἀπὸ τὸ ντεπόζιτο τοῦ νεροῦ καὶ νὰ τραβάῃ τὴ βρύση σὰν νὰ ὁμεγε καμμιὰ ἀγελάδα! Ἔ λοιπὸν ὁ Πὲν κι' αὐτὸς δούλευαν στὸ κτῆμα, ποὺ βρισκόταν στὸ δρόμο τοῦ Ἔξετερ. Τὴν ἄνοιξη ὁ μπάρμπα Σάλτερς τὸ πούλησε σ' ἕνα νεόπλουτο ἀπὸ τὴ Βοστώνη ποὺ ἤθελε νὰ χτίσῃ ἐκεῖ ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, κι' ἔβγαλε τοῦ κόσμου τοὺς παράδες. Κι' ὕστερα οἱ δυὸ παλαιόγεροι ἄρχισαν νὰ γυρίζουν δῶθε κεῖθε χωρὶς σκοπό, ὥσπου κάτι συντοπίτες τοῦ Πὲν ἀνακάλυψαν ποῦ τὸν εἶχε ρίξει ἡ φουρτούνα τὸν παπᾶ τους καὶ ἔγραψαν στὸν μπάρμπα-Σάλτερς. Δὲν ἔμαθα ποτέ μου τί τοῦ λέγαν. Μὰ ὁ μπάρμπα-Σάλτερς ἔγινε παπόρι καὶ δήλωσε πὼς δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραδώσῃ τὸν Πὲν σὲ κανένα, οὔτε στοὺς συντοπίτες του, μὰ οὔτε στοὺς ἐνορίτες του. Ὕστερα ρυμουλκώντας τὸν Πὲν ἀπὸ πίσω του ἦρθε καὶ βρῆκε τὸν μπαμπᾶ—ἦταν στὸ ἄλλο ταξίδι — καὶ τοῦ εἶπε πὼς τοὺς χρειάζεται, τοῦ ἴδιου καὶ τοῦ Πὲν νὰ κάνουν μαζί μας ἕνα ταξίδι γιὰ τὴν ὑγεία τους. Φαντάζομαι πὼς τὸ κανε γιατὶ ἔλεγε πὼς οἱ ἐνορίτες τοῦ Πὲν δὲν θὰ τρεχαν νὰ κυνηγοῦν στὸν Μπάγκο τὸν Ἰάκωβο Μπόλλερ. Ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶπε ὄχι, γιατὶ ὁ μπάρμπα-Σάλτερς τριάντα χρόνια τώρα, ὅταν δὲν ψάχνει νὰ βρῇ κανένα καινούργιο λίπασμα, ἀνακατεύεται μὲ τὴν ψαρική. Ἔτσι ὁ μπάρμπα Σάλτερς ἀγόρασε ἕνα μερτικὸ στὸ «Ἐδῶ-Εἴμαστε». Τὸ ταξίδι ἔκανε τόσο καλὸ στὸν Πὲν, ὥστε ὁ μπαμπᾶς ἀποφάσισε νὰ τὸν παίρνῃ κάθε φορὰ μαζί του. Κάποια μέρα, εἶπε ὁ μπαμπᾶς, θὰ θυμηθῇ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ μικρά του καὶ τότε, ὅπως δείχνουν τὰ πράγματα κι' ὅπως λέει κι' ὁ μπαμπᾶς θὰ πεθάνῃ. Μὴν τύχῃ καὶ μιλήσῃς γιὰ τὸ Τζώνσταουν ἢ γιὰ τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὰ στὸν

Πέν, γιατί ὁ μπάρμπα Σάλτερς θὰ σὲ πετάξῃ στὴ θάλασσα.

— Ὁ κακόμοιρος ὁ Πέν, μουρμούρισε ὁ Χάρβεϋ. Δὲν θὰ τὸ ἔβαζα ποτὲ μὲ τὸ νοῦ μου, βλέποντας πῶς τρώγονται οἱ δυό τους, ὅτι ὁ μπάρμπα Σάλτερς, ἔχει τόσο ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν.

— Κι' ὅμως κι' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ τὸν Πέν. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦμε, εἶπε ὁ Ντάν. Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ρυμουλκήσουμε, μὰ πρῶτα ἤθελα νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα αὐτά.

Βρίσκονταν τώρα κάτω ἀπὸ τὴ γολέττα. Οἱ ἄλλες ψαρόβαρκες ἔρχονταν κάπως παραπίσω.

— Δὲν χρειάζεται ν' ἀνεβάσετε τὶς βάρκες ἐπάνω ὥς τὴν ὥρα ποὺ θὰ φᾶμε, φώναξε ὁ Τροὺπ ἀπὸ πάνω. Θὰ καταπιαστοῦμε τώρα εὐθὺς μὲ τὰ ψάρια. Καρφῶστε τὰ τραπέζια, παλληκάρια μου.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι πιὸ βαθειὰ ἀκόμη κι' ἀπὸ τὴν Τρόπα τῆς Φάλαινας, εἶπε ὁ Ντάν κλείνοντας τὸ μάτι, καθὼς κάρφωνε τὰ τραπέζια. Κοίταξε ὅλα αὐτὰ τὰ καράβια πόσο προχώρησαν ἀπὸ τὸ πρωί. Ὅλοι περιμένουν τὸν μπαμπᾶ. Αὔριο θὰ ἰδοῦμε κι' ἄλλα, ἔ τί λές, μπαμπᾶ;

— Αὔριο δὲν θὰ βλέπῃς πιὰ πολλὰ καράβια, Ντάννυ ("Οταν ὁ Τροὺπ ἔλεγε τὸν γιό του Ντάννυ, αὐτὸ ἦτ'ν σημάδι πὼς ἦταν εὐχαριστημένος) Παιδιά μου, ἐδῶ εἶναι πολὺς κόσμος. ἐξακολούθησε μιλώντας στὸ πλήρωμα, ποὺ σκαρφάλωνε ἀπὸ τὶς βάρκες στὸ καράβι. "Ας τοὺς ἀφήσουμε νὰ βάζουν χοντρὸ δόλωμα καὶ νὰ πιάνουν μικρὸ ψάρι.

"Ερριξε τὴ ματιά του στὸ πάρκο ὅπου ἦταν σκορπισμένα τὰ ψάρια ποὺ εἶχαν πιάσει.

"Ηταν στ' ἀλήθεια περίεργο πόσο τὸ ψάρι ἦταν μικρὸ καὶ ὁμοιόμορφο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο ψάρι τοῦ Χάρβεϋ, δὲν βρισκόταν ἄλλο ποὺ νὰ ζύγιζε πάνω ἀπὸ δεκαπέντε λίβρες.

— Κοιτάζω τὸν καιρό, εἶπε ὁ Ντίσκο.

— Θὰ πρέπῃ νὰ τὸ κάνῃς μόνος σου, καπετὰν Ντίσκο, γιατί ἐγὼ ἀπὸ μέρους μου δὲν βλέπω κανένα σημάδι, εἶπε ὁ Μεγάλος Τζέκ, σαρώνοντας μὲ τὴ ματιά του τὸν ξάστερο ὁρίζοντα.

Ὡστόσο μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἐνόσω ἑτοίμαζαν τὸ ψάρι, ἡ ὁμίχλη τοῦ Μπάνκου ἔπεσε ἐπάνω τους. Ἐρχόταν γοργὴ καὶ ἀδιάκοπη κυλώντας καὶ ἀχνίζοντας ἐπάνω στὸ ἄχριωμο νερό.

Οἱ ναυτικοὶ σταμάτησαν τὴ δουλειά τους χωρὶς κανεὶς νὰ πῇ ἕνα λόγο. Ὁ Μεγάλος Τζέκ καὶ ὁ Μπάρμπα Σάλτερς πέρασαν τὰ μπράτσα τοῦ ἐργάτη ἀπὸ τὶς τρύπες του κι' ἄρχισαν νὰ σηκώνουν τὴν ἄγκυρα.

Ὁ ἐργάτης ἔτριζε ἐνόσῳ τὸ ὑγρό, καννάβινο παλαμάρι τυλιγόταν γύρω στὸ ἀδράχτι. Ὁ Μανουὲλ καὶ ὁ Τὸμ Πλάττ ἔδωσαν ἕνα χέρι γιὰ νὰ τελειώσῃ πιὸ γρήγορα ἡ δουλειά. Ἡ ἄγκυρα ἀνέβηκε βγάζοντας ἕνα λυγμὸ καὶ τὸ παν! ποὺ ἦταν βαλμένο ἀ-λὰ-κάπα, φούσκωσε καθὼς ὁ Τροὺπ τὸ ἄνοιξε σὲ ὅλο του τὸ πλάτος.

— Ἀνοίξτε τὸ φλόκο καὶ τὴ μετζάνα! πρόσταξε.

— Θὰ τοὺς τὸ σκάσωμε μὲς στὴν ὁμίχλη καὶ δὲν θὰ μᾶς πάρουν εἴδησι! φώναξε ὁ Μεγάλος Τζέκ, στερεώνοντας γερὰ τὴ σκότα τοῦ φλόκου, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔκαναν νὰ τρίζουν καὶ νὰ κουδουνίζουν οἱ κρίκοι τῆς μετζάνας καθὼς σήκωναν τὸ πανί. Καὶ τὸ πίκι τῆς μετζάνας φώναξε, καθὼς τὸ «*Ἐδῶ-Εἶμαστε*», ὥρμησε μέσα στὴν πυκνὴ ὁμίχλη.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΚΟΥΓΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Νὰ ποὺ βρίσκονται καὶ καλοὶ ἄνθρωποι ἐδῶ πέρα· θύρες ἀνοιχτές, τραπέζια στρωμένα, φαγητὰ ἕτοιμα καὶ καλά.

Τὸ χατζόπουλο τοῦ ξανάφερε κρέας μὲ ρύζι, ψωμὶ καὶ κρασί. Σὲ λίγο πάλι ὁ τόπος ἀδειασε μπροστά του. Ψωμί, κρέας, ρύζι, κρασὶ εἶχαν γείνει πάλι ἄφαντα!

Τραβοῦσε ἀκόμα ἡ ὀρεξή του, ἀλλὰ ντρεπόταν νὰ ξαναζητήσῃ. Ἀκούμπησε τὸν ἀγκωνά του κι' ἔκανε πὼς συλλογιόταν. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο, βλέποντας ὅτι δὲν ξαναρχόταν κοντά του τὸ παιδί, τοῦ φώναξε:

— Παιδί, παιδί!

— Ὁρίστε! τοῦ εἶπε τὸ παιδὶ γελώντας.

— Μοῦ φέρνεις λίγο φαΐ ἀκόμα;

— Ἀμέσως!

Καὶ σὲ λίγο κι' ἄλλο φαγητὸ ἦταν μπροστὰ στὸν Κουτσογιάννη.

Τὸ ξεπάστρεφε κι' αὐτὸ κι' ἀκούμπησε στὸ τραπέζι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ξεκουραστῇ. Λίγο ὕστερα, πῆρε τὴν ἀγκλίτσα στὸ χέρι καὶ κούτσα-κούτσα τράβηξε πρὸς τὰ ἔξω, ἀποχαιρετώντας ὅλους, ὅσοι ἦταν μέσα ἐκεῖ.

— Σᾶς ἀφήνω γειά! κι' ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἔχῃ καλὰ κι' ἐσᾶς καὶ τὸ βιό σας καὶ τοῦ χρόνου τέτοια μέρα νὰ ξαναντραμωθοῦμε.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ θύρα.

Τὸ χατζόπουλο, ποὺ ὑπηρετοῦσε, ἔτρεξε ἀπὸ κοντά του φωνάζοντας:

— Πατριώτη, πατριώτη! Στάσου, κάτι λησμόνησες!

Ὁ Κουτσογιάννης ἔρριξε ἀμέσως χέρι καὶ μάτι στὸ σελάχι καὶ βλέποντας ἐκεῖ τὴν φλογέρα του ν' ἀσπρίζῃ, τοῦ εἶπε:

— Θάναι κανενὸς ἀλλουνοῦ! Ἐγὼ δὲ λησμόνησα τίποτα! Ἐγὼ τάχω ὅλα τὰ πράματά μου. Ἔχε γειὰ πάλε, καλὸ παιδί, καὶ πάλε καλὲς ἀντάμωσες τοῦ χρόνου τέτοια μέρα!

— Λησμόνησες νὰ πληρώσῃς! τοῦ εἶπε τὸ παιδὶ ξεκαρδισμένο ἀπὸ τὰ γέλια. Τί; Γιὰ πανηγύρι χωριάτικο τὸ πέρασες τὸ χάνι;

— Νὰ πληρώσω; νὰ σοῦ πληρώσω ὠρέ; Τί νὰ σοῦ πληρώσω;

— Τὸ φαΐ, ποὺ ἔφαγες!

— Τί ἔκανε, λέει; Τὸ φαΐ, ποὺ ἔφαγα; Ὠρὲ πουλάτε ἐδῶ πέρα καὶ τὸ φαΐ ποὺ τρώει ὁ κόσμος; Οὔ νὰ σᾶς φάῃ ὁ λύκος!

Ὁ κόσμος ποὺ ἦταν μέσα στὸ χάνι καὶ φαγοποτοῦσαν, ἄρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύουν. Ὁ ἕνας τοῦ ἔλεγε:

— Τί καράβι σ' ἔφερε στὰ Γιάννινα;

Ὁ ἄλλος τοῦ φώναξε, ὅπως σαλαγοῦνε τὰ τραγιά:

— Τσάπ! τσάπ! τσάπ.

Τρίτος:

—Ἔρμε λύκε!

Ἄλλος πάλε.

— Κούκκου! Κούκκου! Κούκκου!

Βλέποντας ὁ Κουτσογιάννης ὅτι ἐμπλεξε καὶ πάλι μὲ «κακοὺς ἀνθρώπους» κατὰ τὴν ἰδέα του, ἔγινε ἄφαντος, χωρὶς νὰ πληρώσῃ. Ἔτρεξε τὸ χατζόπουλο ἀπὸ κοντά, φωνάζοντας:

— Πιάστε τον! Πιάστε τον!

Ὁ Κουτσογιάννης ὅμως ἔγινε ἄφαντος ἀνάμεσα στὴν πολυκοσμία!

Σὲ λίγο ὁ Κουτσογιάννης βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία. Ἐκεῖ ἔνοιωσε πιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ στάθηκε νὰ συλλογιστῇ. Συλλογίστηκε, συλλογίστηκε· νὰ ξαναμπῇ στὰ Γιάννινα; Τοῦ φαινόταν ὅτι θἄμπαινε στὴν Κόλαση. Μήπως ἦταν καὶ βέβαιος ὅτι θὰ ἔβρισκε τὸν ξάδερφό του τὸν Κώστα; Ἔπειτα, τὴ φλογέρα τὴν εἶχε πάρει, κι' ἡ δουλειά του ἦταν τελειωμένη.

Ἦταν ἀκόμα τρεῖς τέτσερις ὧρες μέρα...

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο) Γ. ΜΕΓΑΣ

[Κατὰ διασκευὴν ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΙΔΑΤΕ ποτὲ ἀστακὸ νὰ τρέχῃ στὴν... ὁδὸν Σταδίου; Ὁ μακαρίτης Παῦλος Νιρβάνας εἶδε κάποτε ἕναν. Εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ ὁλόγεμο καλάθι ἑνὸς μικροῦ ὀψοκομιστῆ στὸ πεζοδρόμιο καί, ὅσο νὰ τὸ πάρῃ εἴδησι τὸ παιδὶ καὶ νὰ τὸν περιμαζέψῃ, ὁ κακόμοιρος ἐκεῖνος ἔτρεχε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε, γυρεύοντας βέβαια καταφυγὴ καὶ σωτηρία. Φαιδρὴ μαζί καὶ θλιβερὴ ἐντύπωση εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο στὸ μεγάλο συγγραφέα, ποὺ συχνὰ τὸ διηγόταν στοὺς φίλους. Κι' ἀφοῦ ἐπερίγραφε γελώντας τὴν ἀπεγνωσμένη καὶ κωμικὴ φευγάλα τοῦ ἀστακοῦ, ἐπρόσθετε μὲ οἶκτο: «Ποῦ πᾶς, μωρέ, ποῦ;.. Στάσου καὶ δὲ γλυτώνεις. Ἐμπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα...»

Κι' ἀλήθεια, ποῦ πήγαινε ὁ ἀστακός; Ἡ θαλασσούλα του, ἡ ὑγρὴ φωλιά του, ἦταν τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν αὐχμηρό, τὸν σκονισμένο δρόμο μὲ τὶς καυτερὲς πλάκες ὅπου εἶχε πέσει τὸ καλοκαιριάτικο ἐκεῖνο μεσημέρι! Καμμιὰ τρύπα γιὰ νὰ χωθῇ, καὶ χίλιοι ἀγριάνθρωποι, θεριά, ἕτοιμοι νὰ τὸν ἁρπάξουν. Ὅσο κι' ἂν ἔτρεχε, θᾶταν ἀδύνατο νὰ διαφύγῃ τὴν τραγική του μοῖρα καὶ τὸ μαρτυρικό του θάνατο: θὰ τὸν ἔπιαναν—ὅπως καὶ τὸν ἔπιασαν—καὶ θὰ τὸν ἔρριχναν ζωντανὸ σ' ἕνα νερὸ ποὺ θὰ τὸν ζεμάτιζε...

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο ξαναθυμήθηκα προχτές, βλέποντας ἕναν πελώριο ἀστακὸ στὸ καλάθι ἑνὸς ὀψοκομιστῆ. Τώρα τὴ Σαρακοστὴ εἶναι ἡ βασιλεία τῶν «θαλασσινῶν» ποὺ ἔχουν τὸ δυστύχημα νὰ εἶναι... σαρακοστιανά. Ἀστακοί, γαρίδες, στρείδια, μύδια, χάβαρα, πεταλίδες, ἀχινοί, γεμίζουν τὴν Ἀγορά, τὶς κουζίνες καὶ τὰ τραπέζια. Κι' ὅλα πεθαίνουν μὲ τὸν πιὸ μαρτυρικὸ θάνατο: ζεματίζουνται ζωντανά—ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ παθαίνουν κάτι χειρότερο, ποὺ ρουφιοῦνται ζωντανά, μασσιοῦνται καὶ καταπίνουνται, ὅπως τὰ μύδια καὶ τὰ χάβαρα. Τοῦ κάκου κλείνουν τὰ κακόμοιρα τὰ ὀστρακά τους μὲ ὅλη τους τὴ δύναμη, ποὺ στὴν ἀπελπισία τους, μπροστὰ στὸν κίνδυνο, εἶναι μεγάλη. Τὸ μαχαίρι μας εἶναι δυνατώτερο· εἰσχωρεῖ ἀνάμεσα στὰ κλειστὰ ὀστρακα, τἀνοίγει, καὶ τὸ ἀνυπεράσπιστο πιὰ θαλασσινὸ μπαίνει μὲ τὴ βία στὸ πεινασμένο μας στόμα, τὸ παμφάγο στόμα. Ἐκεῖ μέσα ἀφήνει μαρτυρικὰ τὴν τελευταία πνοή...

Τὰ ψάρια πεθαίνουν συνήθως ἀπὸ ἀσφυξία λίγην ὥρα ἀφοῦ βγοῦν ἄθελα ἀπὸ τὸ νερό. Σπάνια μπαίνουν ζωντανὰ στὸ τσουκάλι ἢ στὸ τηγάνι. Καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ τετράποδα ποτέ. Αὐτῶν ὁ θάνατος δὲν εἶναι τουλάχιστο μαρτυρικός, γιατ' εἶναι ἀκαριαῖος. Μιὰ τουφεκιά, πάει ὁ λαγὸς ἢ ἡ μπεκάτσα. Μιὰ γοργὴ μαχαιριὰ στὸ καίριο σημεῖο, πάει τὸ βιῶδι. Ὁ μανάβης κρατεῖ ἀπ' τὰ πόδια κρεμασμένο τὸ πουλερικὸ ποὺ θὰ σφάξῃ καὶ καθὼς ἐκεῖνο σηκώνει τὸ κεφάλι, τὸ μαχαίρι στριφογυρίζει καὶ χράπ! τοῦ τὸ κόβει στὴ στιγμή. Ἀλλὰ ὁ κακόμοιρος ὁ ἀστακὸς ζεματίζεται ζωντανός... Θὰ πῆτε καὶ τί ψυχὴ ἔχουν αὐτὰ τὰ θαλασσινά, τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα ὀστρακόδερμα, γιὰ νὰ τὰ λυπούμαστε ποῦ τὰ ζεματίζουμε ἢ τὰ χάφτουμε; αἰσθάνουνται; πονοῦν; ὑποφέρουν; Μὰ βεβαιότατα! Κάθε ζωντανὸ ἔχει τὴν ψυχή του, καὶ κάθε ψυχὴ αἰσθάνεται, πονεῖ κι' ὑποφέρει. Ἀφοῦ καὶ τὰ φυτά, λένε, τὰ λουλούδια, πονοῦν ὅταν τὰ κόβουμε κι' ὑποφέρουν ὅταν τἀφήνουμε κομμένα νὰ μαραθοῦν, φαντασθῆτε ἂν δὲν ὑποφέρῃ ὁ ἀστακός, ποὺ τρέχει κιόλας, ὅταν τύχῃ νὰ πέσῃ στὴν ὁδὸν Σταδίου, γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο ποὺ τὸν λυπήθηκε τόσο ὁ εὐαίσθητος Παῦλος Νιρβάνας...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

15

Ὁ Λύκος παρουσιάσθηκε στὴ στιγμή.

—Ἕτοιμα ὅλα, ἀφέντη μου τοῦ εἶπε ὁ Γιαννάκης. Ἰδὲς καὶ κρῖνε μόνος σου.

Ὁ Λύκος εἶδε τὸ μαγειρεμένο κυνήγι, δοκίμασε ἀπὸ τὸ στυφάδο, ἀπὸ τὸ σαλμί, ἀπ' ὅλα, κι' ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος.

— Μπράβο, Γιαννάκη εἶπε, εἶσαι καλὸ παιδί, κι' ἐγὼ θὰ σἀνταμείψω ὅσο σοῦ ἀξίζει. Δὲν θέλω νὰ πῇ κανένας πὼς δούλεψες τὸ Λύκο τοῦ Βουνοῦ χάρισμα. Καὶ νά, πάρε τοῦτο τὸ ραβδί.

Ἕνα ραβδί! Τί σπουδαία πληρωμὴ ἦταν; Ὡστόσο ὁ Γιαννάκης τὸ πῆρε χαμογελώντας κι' εἶπε εὐγενικά:

— Εὐχαριστῶ, ἀφέντη Λύκε, γιὰ τὸ πολύτιμο δῶρο σου.

— Καὶ εἶναι! ἀποκρίθηκε ὁ Λύκος. Ἅμα φτάσῃς στὴν κορφὴ τοῦ Βουνοῦ καὶ θελήσῃς νὰ κατεβῇς, δὲν θἄχῃς παρὰ νὰ τὸ καβαλλικέψῃς.

— Μὰ πῶς θὰ φτάσω στὴν κορφὴ τοῦ Βουνοῦ, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ περάσω αὐτὸ τὸ χαντάκι;

— Τὸ χαντάκι εἶναι δική μου δουλειά. Ἔλα, τώρα, πήδησε στὴ ράχη μου καὶ σώπα.

Μ' ἐμπιστοσύνη, ὁ Γιαννάκης πήδησε στὴ ράχη τοῦ Λύκου καὶ καλοκάθησε. Τότε ἐκεῖνος πῆρε φόρα, καὶ μ' ἕνα φοβερὸν πήδο, ὥς που νὰ πῇς ἀμήν, βρέθηκε ἀντίκρυ, μὲ τὸ Γιαννάκη πάντα στὴ ράχη του. Κι' ἀμέσως χαντάκι καὶ Λύκος χάθηκαν. Ἔτσι ὁ Γιαννάκης ἔμεινε μόνος του μὲ τὸ ραβδί, ἐλεύθερος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του πρὸς τἀπάνω.

Τὸ χαντάκι λοιπὸν ἦταν μαγικὸ ὅπως κι' ὁ τοῖχος. Ἄραγε θἄπαντοῦσε κι' ἄλλα ἐμπόδια ὥς νὰ φτάσῃ στὴν κορφή;

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ—ΙΔΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΣΕΛ. 123-124)

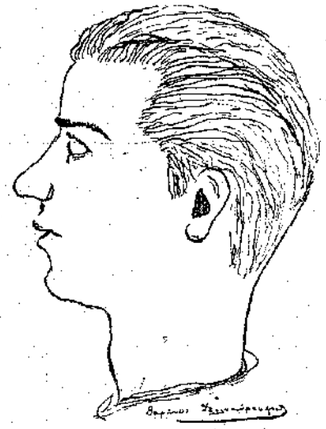

ΒΑΡΩΝΟΣ ΔΕΛΛΑΚΑΡΤΣΕΡΗΣ
Μεγάλη Τάξις—Γ' Βραβεῖον

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΥΔΡΑ
Μικρὴ Τάξις—Γ' Βραβεῖον

ΥΔΡΑΙΟΠΟΥΛΟ
Μεγάλη Τάξις—Γ' Βραβεῖον

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Εἶχε σκοπὸ νὰ χορέψῃ μπρὸς στὸ γιατρὸ καὶ στὴ μητέρα του γιὰ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ καὶ ἤταν βέβαιη πὼς ὁ χορός της θἄρεσε καὶ στοὺς δύο προστάτες καὶ φίλους της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

—Ὦ καλῶς μου τα τὰ καλά μου κοριτσάκια! εἶπε ἡ ὑπηρέτρια, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα στὶς δυὸ μικρές. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία παίζουν μουσική. Πηγαίνετε μέσα νὰ τοὺς ἀκούσετε.

Ἡ Μαριὰ μόλις ἄκουσε γιὰ μουσικὴ ἔτρεξε μέσα πρώτη καὶ ἡ Ἐμορφία τὴν ἀκολούθησε καὶ στάθηκαν κι' οἱ δυό τους μπρὸς στὴν πόρτα, κρατώντας καὶ τὴν ἀναπνοή τους ἀκόμα γιὰ νὰ μὴν κάνουν θόρυβο. Νόμιζαν πὼς δὲν τὶς ἔβλεπε κανεὶς γιατὶ οἱ μουσικοὶ τοὺς εἶχαν γυρισμένη τὴ ράχη, μὰ ὁ γιατρὸς τὶς ἔβλεπε ἀπὸ τὸν ἀντικρυνό του καθρέφτη καὶ γελοῦσε ἀπὸ μέσα του γιὰ τὴν ἔκπληξί τους καὶ τὴν ἔκστασή τους. Κι' ἀκόμα παρατήρησε πὼς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ποδιὰ τῆς Μαριᾶς ξεχώριζε ἕνα ἀπὸ τὰ μετάλλινα κρόταλα τοῦ ντεφιοῦ της.

— Καλά, εἶπε μέσα του, ἡ γυφτοπούλα ἔχει σκοπὸ νὰ μᾶς χορέψῃ, ἀφοῦ ἔφερε καὶ τὸ ντέφι της. Πρέπει νὰ τῆς παίξουμε ἕνα χορό.

Ἀφοῦ λοιπὸν τέλειωσαν τὸ κομμάτι ποὺ ἔπαιζαν ὅταν μπῆκαν μέσα τὰ κοριτσάκια, ὁ γιατρὸς γύρισε γοργὰ τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου του καὶ εἶπε στὴ μητέρα του : «Μητέρα, τὸ μενουέττο τοῦ Μποκκερίνι».

Ἡ μητέρα γύρισε κι' αὐτὴ τὰ φύλλα τοῦ δικοῦ της βιβλίου καὶ ἄρχισαν μαζὶ νὰ παίζουν τὸ φαιδρὸ καὶ χορευτικὸ μενουέττο.

Τὰ μάτια τῆς γυφτοπούλας ἄστραψαν, προχώρησε στὴ μέση τῆς κάμαρας καὶ στὴν ἐπανάληψή τῆς πρώτης στροφῆς ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ τινάχτηκε, ἀκούγοντας ἔξαφνα τὸ χτύπημα τοῦ ντεφιοῦ. Ἡ γυφτοπούλα γοητευμένη ἀπὸ τὴν πεταχτὴ μουσικὴ ὥρμησε στὴ μέση τῆς κάμαρας καὶ ἐκεῖ, ὀρθὴ στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν της, ἔχοντας τὰ χέρια της, σηκωμένα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, της χόρευε ἐλαφρὰ καὶ χαριτωμένα κανονίζοντας τὰ βήματά της στὸν ρυθμὸ τοῦ μενουέττου καὶ χτυπώντας τὸ ντέφι της.

—Ἐξακολουθῆτε, εἶπε στὴ μητέρα του ὁ γιατρός, κι' ἄς ἐπαναλάβουμε τὴν τρίτη στροφή.

Ἡ γυφτοπούλα ἐχόρευε ὅσο ἐξακολουθοῦσε ἡ μουσική, ὁ γιατρὸς τὴν ἔβλεπε στὸν καθρέφτη καὶ γελοῦσε ἡ δὲ μητέρα του γύριζε κάθε τόσο τὸ κεφάλι της καὶ τὴν παρατηροῦσε. Ἡ Ἐμορφία τὴν κοίταζε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα κι' ἔλεγε μέσα της : «Τί ὡραῖα ποὺ χορεύει! Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ἔκανα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα!»

Μόλις ἔπαψε ἡ μουσική, ἔπεσε καὶ ἡ ἔξαψη τῆς γυφτοπούλας. Στάθηκε ἀκούνητη περιμένοντας ν' ἀκούσῃ τί θὰ ἔλεγαν ὁ γιατρὸς καὶ ἡ ἡ μητέρα του. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατακόκκινο.

— Πολὺ ὡραῖα, μπράβο, μικρή μου μάγισσα, εἶπε ὁ γιατρὸς ἐνθαρρυντικά. Θέλεις νὰ μᾶς δείξῃς πὼς ξέρεις καὶ σὺ κάτι. Ἐμεῖς θὰ σὲ μάθουμε πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ σὺ μπορεῖς περίφημα νὰ μᾶς μάθῃς νὰ χορεύουμε. Τὸ κακὸ εἶναι πὼς ἐμεῖς γεράσαμε πιά, καθὼς βλέπεις. Ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ, γιατὶ πολὺ μοῦ ἄρεσε ὁ χορός σου.

Ἡ γυφτοπούλα εὐχαρίστησε τὸ γιατρὸ μὲ μιὰ θερμὴ ματιὰ κι' ὕστερα γύρισε κατὰ τὴ μητέρα του, περιμένοντας κι' ἀπ' αὐτὴν ἕναν καλὸ λόγο. Ἐκείνη ἔνοιωσε τὴν ἐπιθυμία τῆς μικρῆς καὶ εἶπε :

— Μάλιστα, μικρή μου, καὶ σὲ μένα πολὺ ἄρεσε καὶ εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα. Καὶ ἡ ἀγαθὴ κυρία χάϊδεψε μὲ τὸ χέρι της τὰ κατάμαυρα μαλλιὰ τῆς γυφτοπούλας. Ὕστερα χάϊδεψε καὶ τὴν Ἐμορφία καὶ εἶπε :

—Ἐλᾶτε τώρα στὴν κάμαρά μου, ἔχω νὰ σᾶς δείξω κάτι ὄμορφα πράγματα.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πῆγε στὴν κάμαρά της παίρνοντας τὰ δύο κοριτσάκια μαζί της. Ἐκάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔβαλε τὶς δυὸ μαθήτριές της νὰ καθήσουν δίπλα της. Ἄνοιξε τὸ Ἀλφαβητάριο καὶ τοὺς ἔδειξε τὰ πρῶτα ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου κι' ἐκεῖνες ἐπαναλάμβαναν Α, Β, Γ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν στὸ μυαλό τους τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων γιὰ νὰ τὰ γνωρίσουν στὴν ἄλλη σελίδα. Ἡ Μαριὰ ζάρωνε τὰ φρύδια της καὶ μιὰ βαθειὰ χαρακιὰ σχηματιζόταν στὴ μέση ἀπὸ τὸ μέτωπό της. Τὰ πόδια της, ποὺ ἔμειναν τόσην ὥρα ἀκούνητα, τὴν ἔτρωγαν. Ἀηδέστατο καὶ βαρετὸ τῆς φαινόταν τὸ διάβασμα. Καὶ ἔδρωνε πολὺ περισσότερο παρ' ὅ,τι σὰν ἐχόρευε.

Ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ βλέποντας τὴ στενοχώρια τῆς Μαριᾶς, ἔκλεισε τὸ βιβλίο καὶ εἶπε :

— Γιὰ τὴν ὥρα φτάνει. Γιόρα νὰ κάνουμε ἄλλη δουλειά. Ἔχομε νὰ κόψουμε φράουλες καὶ νὰ ψήσουμε γλυκό. Ἐλᾶτε κάτω στὸν κῆπο νὰ μὲ βοηθήσετε. Θὰ δώσω καὶ σὲ σᾶς ἀπὸ ἕνα ποτηράκι.

Βέβαια εἶναι πολὺ πιὸ διασκεδαστικὸ νὰ κόβῃς φράουλες παρὰ νὰ μαθαίνῃς γράμματα. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ δυὸ κορίτσια ἐργάστηκαν μὲ ἀξιέπαινη δραστηριότητα καὶ μάζεψαν ἕνα πλῆθος φράουλες καὶ τὶς ἔβαλαν μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλαθάκια ποὺ εἶχε κάνει ἄλλοτε ἡ Μαριά. Ὕστερα ἡ γριὰ κυρία πῆρε τὰ δυὸ κορίτσια καὶ πῆγαν στὸ μαγειριὸ ὅπου ἡ μαγείρισσα ἔτριβε τοὺς τεντζερέδες καὶ τ' ἄλλα χαλκώματα καὶ τοὺς ἔκανε ν' ἀστράφτουν. Μόλις εἶδε τὴν κυρία της νὰ μπαίνῃ, ἐζάρωσε τὰ μοῦτρα της.

— Ὦ, εἶπε, κρῖμα στοὺς κόπους μου. Ἐνόμιζα πὼς δὲν θὰ ψήσῃ σήμερα τὸ γλυκό, εἰδεμὴ θὰ τ' ἄφηνα γιὰ ἄλλη μέρα. Καὶ τἄχω ὅλα μὲς στὴ μέση. Ποῦ νὰ τὰ μαζέψω τώρα ;

Ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ ἦταν συνειθισμένη στὴν γκρίνια τῆς μαγείρισσάς της, ποὺ πάντοτε ἔφερνε τὸν κατακλυσμό. Χωρὶς λοιπὸν νὰ ταραχθῇ καθόλου τῆς εἶπε μαλακά :

— Ἡσύχασε, κυρὰ Λένη μου, καὶ δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσωμε καθόλου. Κάμε σὺ τὴ δουλειά σου. Τὸ μαγειριὸ ἔχει τόπο καὶ γιὰ τὸ τρίψιμό σου καὶ γιὰ τὸ ψήσιμο τοῦ γλυκοῦ μου

Ἡ Χρυσούλα, ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια, καὶ τὰ δυὸ κορίτσια κάθησαν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μαγειριοῦ, γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη λεκάνη, γιὰ νὰ καθαρίσουν τὶς φράουλες. Οἱ οὐρές τους εἶχαν κιδλας γίνει ἕνας μεγάλος σωρός καὶ ἡ κυρὰ Λένη καταγινόταν νὰ βρῇ τὴ ζυγαριὰ καὶ τὰ βάρη καὶ ἄναβε μεγάλη φωτιά.

Οἱ δυὸ μικρὲς καμάρωναν ποὺ βοηθοῦσαν κι' αὐτὲς στὴ δουλειὰ καὶ ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ παρατήρησε πὼς ἡ Μαριὰ ἦταν δυὸ φορὲς πιὸ γρήγορη ἀπὸ τὴν Ἐμορφία. Ἡ Ἐμορφία ἔχασκε, πιπίλιζε τὰ κοτσάνια ἀπὸ τὶς φράουλες, ἄκουγε τὸ κελάϊδημα τοῦ κανταρινιοῦ καὶ ἡ δουλειά της ἔμενε πίσω, ἐνῶ ἡ Μαριὰ σφίγγοντας τὰ χείλη της καὶ ἔχοντας τὸ νοῦ της μόνο στὴ δουλειά, δὲν κοίταζε οὔτε δεξιά, οὔτε ἀριστερὰ καὶ καθάριζε τὶς φράουλες μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα.

Τέλος τὸ τσουκάλι μπῆκε στὴ φωτιά, τὸ σιρόπι ἔβραζε, ἔρριξαν τὶς φράουλες καὶ ὅλο τὸ σπίτι μοσχοβόλησε.

Ἡ Ἐμορφία σηκώθηκε· φαινόταν κατακουρασμένη.

— Πήγαινε, τρέξε στὸν κῆπο, Ἐμορφία μου, εἶπε ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ, πήγαινε καὶ σύ, Μαρία μου. Εἴσαστε κουρασμένες ἀπὸ τὴ δουλειά. Θὰ σᾶς φωνάξω ὅταν ψηθῇ τὸ γλυκό, γιὰ νὰ σᾶς μάθω καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη.

Στὰ λόγια τῆς γριᾶς κυρίας ἡ Ἐμορφία εὐθὺς ἐπέταξε στὸν κῆπο σὰν πουλάκι ποὺ τοῦ ἄνοιξαν τὸ κλουβί, μὰ ἡ Μαριὰ πῆγε στὴν κυρὰ Λένη καὶ τῆς εἶπε δειλά, παίρνοντας ἕνα μικρὸ μπρούντζινο τάσι στὸ χέρι της :

— Νὰ σᾶς βοηθήσω, κυρὰ Λένη ;

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ, τὸ μικρὸ κινηματογραφικὸ «ἄστρο», σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες της ἐμφανίσεις.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΒΩΔΙ ΚΑΙ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

Ἕνα κουνούπι κάποτε καθότανε
Σὲ κέρατο βωδιοῦ καὶ τραγουδοῦσε
Μὰ ξάφνου σταματώντας τὸ τραγούδι [του
Ρωτᾶ τὸ βώδι, μὴν τὸ ἐνοχλοῦσε
Γιὰ νἀφευγε· μὰ τότε αὐτὸ ἀποκρίνεται
Ἀδιάφορα : — Διόλου δὲν μὲ πειράζει,
Γιατὶ οὔτε ὅταν ἤρθες σὲ κατάλαβα
Κι' οὔτε κι' ἂν θὲς νὰ μείνῃς θὰ μὲ [νοιάξῃ.

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο)

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας [Β]

ΕΞΟΧΗ

Ἦταν καλοκαίρι.

Βρισκόμαστε σὲ μιὰ ἐξοχὴ πνιγμένη στὸ πράσινο. Ὁ καιρὸς περνοῦσε ξέγνοιασα : μὲ παιχνίδια κι' ἐκδρομές.

Συχνὰ ζητούσαμε ἐξωφρενικὲς περιπέτειες γιατὶ εἴμαστε ὅλη ἡ παρέα ἕνας κι' ἕνας!

Μιὰ μέρα παίζοντας εἴδαμε στὸν τοῖχο τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ κάτι νὰ μαυρίζῃ. Πλησιάσαμε περίεργοι κι' εἴδαμε μερικὰ σερσήγκια (*) νὰ μπαινοβγαίνουν σὲ μιὰ τρύπα ποὺ θὰ χρησίμευε γιὰ φωλιά τους : κι' ἦταν μεγάλα σὰν ποντίκια! Ἀμέσως μπήκαμε στὸν πειρασμό.

— Παιδιά, βουλώνουμε τὴ φωλιά ; φωνάζει κάποιος.

Αὐτὸ ἦταν. Ἀποφασίσαμε νὰ ἐκστρατεύσουμε ἐναντίον τῆς φωλιᾶς.

Αὐτοκηρύχτηκε ἕνας ἀρχηγὸς καὶ διεύθυνε ὅλη τὴ δουλειά. Ἄλλοι κουβαλοῦσανε ξύλα, πανιά, ἄλλοι νερὸ καὶ χῶμα κι' ἔβλεπες ἐκεῖ μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνα πλῆθος τόσων διαφορετικῶν πραγμάτων, ὅ,τι μπορεῖ νὰ φανταστῇ ἀνθρωπινὸ μυαλό, καὶ τ' ἀπογεματάκι εἴμασταν πιὰ ἕτοιμοι γιὰ τὴ μάχη.

Πλησιάσαμε σιγὰ σιγὰ κρατώντας τὰ φονικά μας ὅπλα. Μπροστὰ ὁ ἀρχηγός, πίσω ἐμεῖς.

Διαλέξαμε τὴν ὥρα ποὺ μπαινόβγαινε στὴ φωλιά . . . κόσμος! Στηρίξαμε κατόπι μιὰ σκαλίτσα γιὰ νὰ γίνῃ ἀπὸ κοντὰ ἡ ἐξόντωση. Ὅλα ἦταν ἕτοιμα. Ἡ λάσπη σ' ἕνα κουβαδάκι καὶ τὸ σπουδαιότερο, οἱ πανοπλίες μας! Μὴν τρομάζετε! Αὐτὲς δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ κάτι παλιόπανα ποὺ τὰ εἴχαμε τυλιχτῆ ξέροντας τί ἐστὶ τσίμπημα...σερσηγκένιο!

Σὲ μένα ἀνατέθηκε τὸ βούλωμα.

Δύσκολη δουλειά, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ἀφοῦ ἦταν διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ! Κάνω τὸ σταυρό μου κι' ἀνεβαίνω τὴ σκάλα.

Τὸ χέρι μου τρέμει. Ἀναποδογυρίζω ὅμως μὲ δύναμη τὸ κουβαδάκι μπρὸς στὴν τρύπα καὶ κατεβαίνω ἐνθουσιασμένος.

Δὲν πρόφτασα ὅμως νὰ πατήσω καλὰ καλὰ τὸ πόδι μου στὴ γῆ, καὶ βλέπω τοὺς ἄλλους νὰ κιτρινίζουν κι' ὕστερα νὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια μὲ φωνές, παρατώντας κάθε τους ὅπλο.

Ἔτσι ἀσυνείδητα, καθὼς πάντα συμβαίνει, ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ τρέχω ἀπὸ πίσω τους φωνάζοντας ἀπελπισμένα. Τὰ πόδια μου φτέρωναν μπροστὰ στὸν ἄγνωστο ἐχθρό, ὅταν—ὦ Θεέ μου—νοιώθω ἕνα δυνατὸ τσίμπημα στὸ κεφάλι. Ἡ πανοπλία δὲ χρησίμευε τίποτα. Ἄρχισα νὰ πηδάω σὰν τρελλὸς καὶ νὰ κλαίω.

Σὰν βρέθηκα ἀργότερα καθισμένος στὸ σπίτι ἤμουν σὲ κακὰ χάλια, κουρελιάρης—κρέμονταν ἀπὸ παντοῦ τὰ κουρέλια τῆς πανοπλίας—κλαμμένος καὶ πρισμένος.

Ντρεπόμουν τοὺς φίλους μου ποὺ κρυφογελοῦσαν. Τὴν εἶχα πάθει. Σὰν κοιτάχτηκα στὸν καθρέφτη ξέσπασα σὲ κάτι αὐθόρμητα, παράξενα γέλια, τόσο παράξενα, ὅσο βαθειὰ αἰσθανόμουν ἀκόμη τὸν πόνο.

Μέρες ὕστερα ἔκανα νὰ περάσω ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ δράματος. Ὅταν ὅμως τὸν πλησίασα ἐκδικήθηκα πετώντας μιὰ μεγάλη κομματάρα λάσπη στὴ φωλιά, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μου ἦταν ὑπεύθυνη γιὰ ὅ,τι συνέβηκε.

Σήμερα ποὺ τὸ θυμᾶμαι διαφωνῶ μὲ τὸν παλιό ἑαυτό μου στὸ ζήτημα τῆς ἐκδίκησης. Πόσο γρήγορα ἀλλάζουν οἱ γνῶμες στὸ διάβα τοῦ χρόνου.

Ἄλκης Θαλασσινὸς [Β]

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Ο ΓΑΛΑΤΑΣ

Ὅπως ὁ πετεινὸς μὲ τὸ λάλημά του ποὺ τὸ ἀρχίζει δυνατὸ καὶ παρατεταμένο πρωὶ πρωὶ γιὰ νὰ ξυπνήσουν οἱ κότες δίνοντας τὴν κίνηση τῆς αὐλῆς ἔτσι εἶναι κι' ὁ γαλατᾶς.

Πρωὶ πρωὶ μὲ τὸ ἁμαξάκι του, φωνάζοντας τὸ ἐμπόρευμά του περνᾶ ἀπὸ τὴ γειτονιά. Στρίβει μὲ θόρυβο τὴ γωνιὰ καὶ σταματᾶ στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι.

Κάποιο παράθυρο θ' ἀνοίξῃ καὶ σὲ λίγο θ' ἀκουστοῦν μονότονα βαρειὰ πατήματα ἑνὸς ἀνθρώπου στὴ σκάλα, θὰ σύρῃ τὸ σύρτη καὶ θὰ φανῇ ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ὁ ὕπνος δὲν τὸν ἔχει ἀφήσει ἀκόμη, μὲ τὰ νυχτικά του.

— Καλημέρα, κὺρ Πίπη, τί κάνετε ; ὡραία ἡμέρα σήμερα ! αὐτὸς εἶν' ὁ γαλατᾶς.

— Ναί, παιδί μου, ὡραία ἡμέρα σήμερα. Ἤρθες ὅμως νωρίς· μὲ ξύπνησες.

Ἐννοεῖται πὼς αὐτὴ ἡ συζήτηση γίνεται τακτικὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἡ συζήτηση ἐξακολουθεῖ ἐνῶ συγχρόνως ὁ γαλατᾶς κάνει τὴ δουλειά του. Γεμίζει σβέλτος τὸ δοχεῖο καὶ φεύγει γρήγορα γρήγορα κάπου κάπου τραγουδάει κάποιον εὔθυμο σκοπό.

Τέλειος τύπος χωρικοῦ, κόκκινο χρῶμα εἶναι χυμένο στὸ πρόσωπο, τὰ χέρια του ροζιασμένα ἀπ' τὴν ἄξινα· ἐξυπνος, πάντα, χαρούμενος καὶ γλυκόλογος, ὅλο καὶ κάποιο καλὸ λόγο ἀφήνει στὰ σπίτια ποὺ πάει.

Μ' ἕνα στρατιωτικὸ μανδύα τὸ χειμῶνα, μὲ σακκάκι τὴν ἄνοιξη καὶ μόνο μὲ τὸ πουκάμισό του ἀνοιχτό,ἀφήνοντας νὰ φαίνεται τὸ στῆθος του μὲ τρίχες τὸ καλοκαίρι.

Ὅπως ὁ κοῦκος εἶναι ὁ προάγγελος τῆς ἄνοιξης ἔτσι καὶ ὁ γαλατᾶς ἀναγγέλει τὴν ἡμέρα καὶ διαλαλεῖ τὴν ἐργασία καὶ τὴ χαρά.

Εἴτε καλοκαίρι εἶναι, εἴτε χειμώνας, καλὸς καιρὸς ἢ βρέχει, ὁ γαλατᾶς στὴ συνειθισμένη ὥρα ἔρχεται στὴ γειτονιὰ καὶ μαζὶ μὲ τὸ γάλα δίνει εὐθυμία κ' ὑπενθυμίζει ἐργατικότητα.

Τὰ σπίτια τῆς γειτονιᾶς στὸ πέρασμά του παίρνουν μι' ἄλλη ὄψι· ἐνῶ ἦταν σιωπηλὰ, βαριά, τώρα ἀκούγονται πατήματα, ἀνοίγουν τὰ παράθυρα καὶ ἁπλώνουν τὰ σεντόνια γιὰ νὰ λιαστοῦν.

Ἔπειτ' ἀπὸ τὸ γαλατᾶ ἔρχεται ὁ μανάβης μὲ τὸ γαϊδουράκι του, ὁ γανωματής, ὁ μπαλωματής. Αὐτοὶ ὅμως εἶναι πεζοί, κι' ὄχι ταχτικοί. Εἶναι οἱ συνηθισμένοι πρωϊνοὶ ἐπισκέπται τῆς γειτονιᾶς.

Κάπου κάπου φαίνεται σὰν κομήτης στὸ στερέωμα τῆς γειτονιᾶς ὁ βαγενᾶς καὶ ὁ ψαρᾶς.

Ναυτάκι [Β]

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

Ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας γιὰ τὸ παιδί της εἶναι πιὸ δυνατὴ κι' ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ θανάτου.

Ἡ ἐλπίδα εἶναι ἡ δεύτερη ψυχὴ τοῦ δυστυχισμένου.

Καλλίτερα νὰ χάσῃ κανεὶς τὴ ζωὴ παρὰ τὴν ἐλπίδα.

Ὁ σκληρότερος πόνος στὸν δυστυχισμένο εἶναι ἡ ἀνάμνηση τῆς εὐτυχίας του.

Ἡ καρδιὰ μιᾶς μητέρας εἶναι μιὰ ἄβυσσος ποὺ στὸ βάθος της βρίσκεται πάντοτε ἡ συγγνώμη.

Ἡ εὐτυχία εἶναι πρᾶγμα μαγικό.Ὅσο περισσότερη δίνεις, τόσο περισσότερη ἔχεις.

Τὸ πολύτιμο φυτὸ ποὺ κάνει ὅλα τὰ πράγματα ἐλαφρὰ εἶναι ἡ ὑπομονή.

Τσιγγανοπούλα [Β]

(*) Μεγάλες μέλισσες.

ΕΝΑ ΘΥΜΑ

Πολλὲς δεκαετηρίδες εἶχαν περάσει ἀπὸ πάνω του κι' ὅμως ὀρθωνόταν ἀκόμη περήφανος καὶ θαλερὸς ὁ γεροπλάτανος, ἐκεῖ, πλάι σ' ἕνα οἰκόπεδο, στὴν ἄκρη τῆς μεγάλης πολιτείας.

Κοντὰ του εἶχαν κτισθῆ μεγάλα σπίτια καὶ ἐργοστάσια, μὰ ἐκεῖνος, μὲ τὸν ἐπιβλητικό φυσικό του ὄγκο, φαινόταν σὰ νὰ μὴ τὰ λογάριαζε, νὰ μὴ τὰ πρόσεχε, σχεδὸν νὰ τὰ περιφρονοῦσε. Ἐκεῖνα ἤθελαν κάθε τόσο ἐπισκευές,βαψίματα καὶ φροντίδες. Αὐτὸς ὅμως, παίρνοντας δύναμη μόνο ἀπὸ τὴ μάνα του τὴ φύση, κάθε χρόνο καὶ φαινόταν πιὸ ὡραῖος, πιὸ πυκνός, πιὸ μεγαλόπρεπος!

Ὤ, ναί! Ὁ ροζιασμένος κορμός του βαστοῦσε πάντα κ' ἔδειχνε ζωτικότητα γιὰ πολλὰ-πολλὰ χρόνια ἀκόμη.

Πόσους ὁδοιπόρους, ποὺ κατάκοποι καὶ βουτημένοι στὸν ἱδρῶτα, σ' αὐτὸν εἶχαν ζητήσει λίγη ἀνακούφιση, δὲν ἐδέχτηκε, δὲν ἐδρόσισε ἡ παχειὰ σκιὰ τοῦ φυλλώματός του!

Ὁ μανιασμένος ὁ βοριᾶς, οἱ θύελλες κ' οἱ καταιγίδες ἄδικα τοῦ ρίχνουνταν σὰν ἔπαιρνε νὰ χειμωνιάζῃ. Τὸ μόνο ποὺ κατόρθωναν ἦταν νὰ τὸν γυμνώνουν ἀπὸ τὰ φύλλα του. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο ; Μήπως σὲ λίγους μῆνες δὲν σφεντόνιζε καινούρια ντύση πιὸ πλούσια ἀπὸ πρῶτα ;

Ἡ μεγάλη πυρκαϊὰ ποὺ εἶχε ρημάξει τὴν πολιτεία αὐτὴ ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, δὲν τὸν πείραξε.

Κι' ὅμως !

Τί τοῦ ἔμελλε !

Κάποιο πρωί, τώρα τελευταῖα, ἕνα συνεργεῖο ἀπὸ ἐργάτες καὶ ξυλάδες τὸν ἔρριξε ἀσπλαχνο κάτω.

Γιατί αὐτὴ ἡ θυσία ;

Ἀλλοίμονο! Ἔπρεπε νὰ ἰσοπεδωθῆ, εἶπανε, τὸ μέρος ἐκεῖνο, γιατὶ θὰ γινόταν ἐκεῖ κοντὰ ὁ νέος σιδηροδρομικὸς σταθμὸς καὶ τάλλα δημόσια ἔργα.

Καὶ τώρα, ὁ πελώριος πλάταγος κεῖτεται ἄψυχος χάμω στὴ γῆ, ἕνας σωρὸς ἀπὸ κλαδιὰ καὶ φύλλα καὶ στὴ μέση ὁ κορμός του, ὁ νικημένος κολοσσός, ποὺ ποιὸς ξέρει σὲ πόσα σημεῖα θὰ σκαρπιστοῦν καὶ τί θ' ἀπογίνουν τὰ κομμάτια του. . .

Ὁ «πολιτισμός;» ἀριθμοῦσε ἕνα καινούριο θῦμα.

Ἡ «πρόοδος» εἶχε καταπιῆ μιὰ ἀκόμη φυσικὴ ὁμορφιά. ***Ἀδολάρ*** [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ***Ντέτεκτι?*** ***Φάντασμα*** διαβάζει στὴν ἐφημερίδα ὅτι «εἰς χεῖρας λαθρεμπόρου κατεσχέθησαν ὀκτὼ σάκκοι σακχάρεως».

—Πώ! πώ! φωνάζει μὲ θαυμασμό. Τί χερόδυναμος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ λαθρέμπορος! Νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του ὀκτὼ σακκιὰ ζάχαρη!

Στέφανος τῆς Δόξης

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψι τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 7 Μαρτίου 1939

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύω ἄλλες τρεῖς βραβευμένες αὐτοπροσωπογραφίες. Στὸ ἐρχόμενο θὰ δημοσιεύσω ἄλλες τρεῖς καὶ... λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὶς δημοσιεύσω ὅλες. Εἶναι τόσο καλὲς κι' αὐτὲς ἀκόμα ποὺ πῆραν ἔπαινο! Στὸ ἐρχόμενο ἐπίσης θὰ ἔχω κι' ἄλλου διαγωνισμοῦ ἀποτελέσματα.

Παλιάτσε, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐφαρμόσω τὴ δεύτερη «περίπτωση». Τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλά, ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι ἀπὸ τὸ Νοέμβρη καὶ δὲν εἶχες ἀκόμα τίποτα, θὰ πῆ πὼς παρέπεσε. Μπορεῖς νὰ τὸ ξαναστείλῃς ; Τὸ σημερινὸ ποίημα ὡραῖο καὶ τόσο, ὥστε πρέπει νὰ σὲ ρωτήσω : εἶναι ἐντελῶς δικό σου ; Ἀπάντησέ μου μὲ εἰλικρίνεια, θέλω νὰ ξέρω.

Στὸ προηγούμενο φυλλάδιο, ἕνα κομμάτι τοῦ ***Στεφάνου Δόξης*** («Ἡ μητέρα») δημοσιεύθηκε, κατὰ λάθος, χωρὶς βαθμό. Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ σημειώσετε στὶς κενὲς ἀγκύλες ἕνα Β. Ἂν ἦταν πρωτότυπο, ἔπρεπε βέβαια νὰ πάρῃ Α, ἀλλά, καθὼς εἴδατε, εἶναι διασκευὴ ἀπὸ τὸ Ἰταλικό.

Μεγάλη Ἑλλάς, ἔχω μπροστά μου ἕνα γράμμα σου καὶ μιὰ κάρτα. Γιὰ τὴ συνδρομὴ τοῦ ***Θ.*** ἀπάντησα ἰδιαιτέρως· γιὰ τὴ φωτογραφία τοῦ ***Π.*** σημείωσα ὅσα μοῦ γράφεις. Γιὰ νὰ ἐπιστραφῆ μετὰ τὴ δημοσίευση ἴσως δὲν θὰ χρησιμεύῃ γιατὶ θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ περικοπῆ. Πάντως, εἴτε κομμένη, εἴτε ὁλάκερη, ὁ κ. Σ. ἀνέλαβε νὰ σοῦ τὴ φυλάξῃ. Ἡ ἀπάντηση ἐκείνη ἔφθασε ἀφοῦ εἶχαν δημοσιευθῆ τὰ κατωτέρω ἀπὸ τὴν ἀπάντησή μου σὲ σένα πὼς σὲ εἶπα ἐγωϊστή ; Ὄχι βέβαια. Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ἀπὸ ἀγνὸ ἐνδιαφέρον ἔκαμες ἐκείνας τὶς παρατηρήσεις καὶ χαίρω ποὺ ἀνεγνώρισες πὼς δὲν ἦταν πολὺ δικαιολογημένες.

Μόνα Λίζα, ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα ποὺ μοῦ ἔστειλες δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ. Πρῶτο γιατὶ τὸ τουφέκι τοῦ κυνηγοῦ εἶναι στραβὸ καὶ τὸ κρατεῖ σὰ νὰ τοῦ ἔχῃ σπάσει· καὶ δεύτερο γιατὶ τὸ πουλὶ δὲν εἶναι καλὰ σχεδιασμένο οὔτε κρυμμένο ἀρκετά. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἰδέα εἶναι πολὺ καλή, νομίζω πὼς θὰ μποροῦσες νὰ τὴν ξανακάνῃς.

Ἠλέκτρα, ἔλαβα τὴν ἀπάντησή σου στὴν «Κυριακή», καθὼς καὶ τῆς. . . ὑπηρέτριάς σου, ποὺ μοῦ τὴ διηγεῖσαι στὸ γράμμα σου. Εἴδες, ἀλήθεια, μὲ πόση εἰλικρίνεια σοῦ ἀπάντησε ὅταν τὴ ρώτησες τί θἄκανε ἂν ἔβοσκε στὸ δρόμο ἕνα χιλιάρικο ; Μὲ τὴν ἴδια εἰλικρίνεια θἄθελα νὰ παντοῦν καὶ τὰ Διαπλασόπουλα. Μπορεῖς βέβαια νὰ ζητήσῃς μὲ γράμμα ἀπὸ τὴ ***Μ. Ε.*** νὰ σοῦ ἐπιστρέψῃ τὴ φωτογραφία σου,ἀφοῦ τῆς τὴν ἔστειλες ἐπὶ ἐπιστροφῇ.

Ἔλαβα τὸ μεγάλο σου γράμμα, ***Ψυχαρίστη,*** μὲ τὸν πρόλογο, τὸν ἐπίλογο, τὶς ἀποριές καὶ τὶς παραγγελίες σου. Αὐτὲς τὶς ἐξετέλεσα, χαίρω γιὰ τὸ Σύλλογό σας καὶ περιμένω τὴ δράση του. Ὅσο γιὰ τὶς ἀπορίες σου, θὰ σοῦ ἀπαντήσω μόνο γιὰ τὴ γλωσσική. Ἀφοῦ εἶσαι σπουδαστὴς τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς, τὴν καθαρεύουσα πρέπει νὰ τὴ μάθῃς καλά. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ γλῶσσα σου ὡς ἐμπόρου. Ἀλλὰ ὡς πνευματικοῦ ἀνθρώπου,ἡ γλῶσσα σου θὰ εἶναι ἡ δημοτική. Σ' αὐτὴν γράφουνται τὰ ποιήματα, τὰ λογοτεχνικὰ ἔργα, τὰ θεατρικά, ὅλα. Θὰ εἶσαι ἔμπορος, μὰ δὲν θὰ διαβάζῃς καὶ κανένα βιβλίο ; δὲν θὰ πηγαίνῃς καὶ στὸ θέατρο ; Νὰ μὴν εἶσαι λοιπὸν «ἐναντίον τῆς δημοτικῆς». Καὶ τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ γιατὶ τὸ πῆρες ; Γιὰ εἰρωνεία ; Τότε νὰ τἀφήσῃς.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ ἐξοπαθήματα.

Νεφέλη. Πολὺ καλὸς κι' ὁ βαθμός σου —18 σ' ὅλα τὰ μαθήματα «ἀπὸ πάνω ὡς κάτω»—ἀλλὰ μπορεῖ,νομίζω, τὴ δευτέρα ἑξαμηνία, νὰ γίνῃ ἀκόμα μαλύτερος. Ἐγὼ π. χ. θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη, ἂν, μέσα στὰ 18, θὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὰ 19 καὶ 20. Γιὰ τὰ Λεξικὰ ποὺ μὲ ρωτᾷς δὲν ξέρω. Μπορεῖς ὅμως νὰ ζητήσῃς μ' ἕνα δελτάριο τὸν Τιμοκατάλογο ἑνὸς ὁποιουδήποτε ἀπὸ τὰ μεγάλα βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν, Ἐλευθεροῦδάκη, Κολλάρου, Δημητράκου κτλ.

Μετὰ χαρᾶς, ***Νυχτοτράγουδο,*** ἀνέκρινα τὸ ψευδώνυμο τῆς ἀδελφῆς σου. Εὖγε γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς. Ἀλήθεια, ἐκεῖνο τὸ 20 στὰ Μαθηματικά, τὸ μόνο σ' ὅλο τὸ Γυμνάσιο, ἀξίζει ὅ,τι πῆς. . . Στὰ τετράδιά σου τῶν Μ Μυστικῶν μπορεῖς νὰ γράψῃς σ' ὅλα τὶς ἴδιες ἀπαντήσεις. Ἔτσι κάνουν σχεδὸν ὅλοι.Γιατὶ τὰ τετράδια τοῦ καθενὸς τὰ λαβαίνουν διάφοροι, ὥστε δὲν πειράζει ἂν ὁ Α. θὰ ἔχῃ τὶς ἴδιες σου ἀπαντήσεις μὲ τὸν Β. Ἔπειτα μπορεῖς νἀλλάξῃς κάθε φορὰ προτιμήσεις, καὶ γιὰ τὸν Α νὰ σοῦ ἀρέσῃ τὸ λευκὸ χρῶμα καὶ γιὰ τὸν Β τὸ ρόδινο ; Παράλογο!

Ρομπὲν τοῦ Δόξλεύ, μέσα στὸ γράμμα σου ἦταν καὶ μιὰ φωτογραφία, γιὰ δημοσίευση βέβαια, ἀλλὰ δὲν γράφει οὔτε ποιὰς εἶναι (ὄνομα καὶ ψευδώνυμο) οὔτε σὲ ποιὸ διαγωνισμὸ βραβεύθηκε. Τὴν ἐφύλαξα καὶ περιμένω νὰ μοῦ τὰ γράψῃς. Χριστιανικὸς στὶς νέες μου φίλες ποὺ θὰ ἔλαβαν βέβαια τὰ φυλλάδια. Ἐκράτησα σημείωση γιὰ τὸ τεῦχος τῆς Ἰονίου «Ἀνθολογίας».

Εὐχαριστῶ, ***Λεμονοθαλασσίτη,*** γιὰ τὴν ἀνάπαυση καὶ τὰ καλὰ λόγια, καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία σου στὸ σχολεῖο. Βεβαιότατα οἱ «Θαλασσόλυκοι» θὰ εἶναι ἕνα καλὸ μάθημα «γιὰ τὰ πεισματάρικα, ἐγωϊστικὰ καὶ ἀκατάδεκτα πλουσιόπαιδα τῦπου Χάρβεϋ. . .». Σοῦ ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια ποὺ παρήγγειλες. Τί ἐννοεῖς «πρωτότυπη ὕλη» ; Ποιήματα, διηγήματα, Ἐπιστολὴ τοῦ Φαίδωνος καὶ ἄλλα δημοσιεύσιμα τακτικά. Ἤθελες καὶ πρωτότυπα, ἑλληνικὰ μυθιστορήματα ; Κι' ἐγὼ θὰ τὰ ἤθελα πολύ. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὰ ; Δὲν ἔχουμε, δυστυχῶς, συγγραφεῖς νὰ γράφουν τέτοια γιὰ παιδιά. Μερικοὶ παλαιοί—ἡ κυρία Δέλτα,ὁ κ. Ξενόπουλος κἀ—ἔγραφαν μερικὰ ἀλλ' αὐτοὶ κυράσθηκαν πιὰ καὶ νέοι δὲν ἐφάνηκαν.

Μετὰ χαρᾶς, ***Ἱππότη τῆς Ρόδου,*** σὲ δέχομαι στὴν κίνησή μου. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἀνέκρινα, γιατὶ τὸ πρότίμησα ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ ξενικό. Ὄχι, δὲν βλέπω παλλὰ λάθη στὸ γράμμα σου, μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ πὼς γράφεις πολὺ καλά.

Ναί, μικρούλη μου. ***Παλυμήχανε*** ***Ὀδυσσέα,*** σοῦ ἀνέκρινα ἀπὸ τώρα τὸ ψευδώνυμό σου γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς καὶ σύ, ὅταν θὰ μπορῇς, «ὅπως ὅλα τὰ παιδιά». Παρατηρῶ ὅμως πὼς μπορεῖς κι' ἀπὸ τώρα γιατὶ τὸ γραμματάκι σου εἶναι πολὺ

καλό. Μόνο τὸ ψευδώνυμό σου πολὺ μεγάλο. Μικρούλης ἐσύ, δὲν ἔπαιρνες κανένα μικρότερο ;

Λίγα γράμματα ἔμειναν ἀναπάντητα καὶ τὰ ἐφύλαξα γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Μασκώτ, κ. (;;) Κόρη Δράκουλα, κ. (ΕΦ). Μυστηριώδης Ἱππεύς, ἀ.(ΜΦ).Λάμπεθ Γουώκ,κ. (ΜΣ). Μαρινέλλα, κ. (ΡΑ). Θαλασσόλυκος, ἀ. (ΧΛ). Κάν - Βᾶ, κ. (ΑΜ). Σκλαβωμένη Δωδεκάνησος, κ. (ΣΔ). Λαίδη Μαριάννα, κ.(ΠΝ).Καμνακιώτισσα, κ.(ΖΓ). Σύλλογος «Ζουρλοπαρέα», (ἕδρα ἐν Ἀθήναις).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Ἀτρόμητη Κολυμβήτρια, κ. Ἄνθος τοῦ Μαΐου, κ. Λορελάϊ, κ. Ἴσις, κ. Βασίλισσα Νεφερτίτη, κ. Λένα Χάρη, κ. Κίτρινη Ἀράχνη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Κόμητα φὸν Σπέερ*** (περαστικά· ἡ ἀπάντησή σου δεκτή·) ***Μυρωμένην Αὐγούλαν*** (τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω γρήγορα γιὰ νὰ δημοσιευθῇ, ἂν εἶναι καλό, ἐπικαίρως· καμμιὰ παρεξήγηση ! νὰ μοῦ γράφῃς πάντα ὅσα ἔχεις, λίγα ἢ πολλὰ ἀδιάφορο·) ***Πασχαλίτσαν*** (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση· ἦταν καιρός, ἀφοῦ ἀρκετὰ χρόνια εἶσαι συνδρομήτρια· χαίρω πολὺ καὶ περιμένω· ***Λυχαριὰν*** (ἀπὸ τὰ προτεινόμενα αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα καὶ τὸ σημείωσα καὶ στὴν ἀπάντησή σου·) ***Πορισωτάκι*** (περαστικά· θὰ διαβάσω καὶ τὸ κομμάτι σου, ἂς εἶναι γραμμένο μὲ μολύβι· ἀφοῦ ἤσουν ἄρρωστος, δικαιολογεῖσαι·) ***Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση· τὸ νέο ψευδώνυμο ἐγκρίθη· ἔστειλα τὸ 3ο φυλλάδιο·) ***Κέφι*** (μετὰ χαρᾶς ! θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση· τὸ σημείωσα καὶ στὴν ἀπάντησή σου καὶ καλὴ ἀρχή· ***Δοξασμένο Νησί, Ἕλλην Σασαμάκη*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαρτίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 287ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. **Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Μαΐου.**

158. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου θεά,
Ἄρθρο τὸ δεύτερό μου,
Τὸ τρίτο μου ἀκριτήρι·

Κι' οἱ πλούσιοι φαιδρὰ
Δειπνοῦν στὸ σύνολό μου
Κι' ἀδειάζουν τὸ ποτήρι.

Σκλαβωμένα Νησί

159. Συλλαβόγριφος

Τρία σύμφων' ἂν μοῦ δώσετε,
Τὰ βάζω στὴ σειρά,
Κι' ἂν ἔχω μέλι ἢ ζάχαρη,
Σᾶς κάνω καὶ χαλβά.

Μουσίτσα

160. Στοιχειόγριφος

Γονεῖς δὲν ἔχει ὁ δυστυχὴς
Καὶ τὸν λυποῦμαι ἀπὸ ψυχῆς.
Μὰ χρῶμα σκοτεινὸ προβάλλει,
Τὸ μεσιανό του ἂν ἀποβάλῃ.

Ἡλιοπερίχυτη

161. Αἴνιγμα

Χωρὶς τίποτα νὰ λάλῃ,
Δυὸ ἔννοιας παρουσιάζει :
Στοῦ Αἰγαίου τὰ νερὰ
Νῆσο, μὰ καὶ συμφορὰ
Γιὰ τὰ ζῶα τὰ καϊμένα
Ποὺ τὰ τρῶμε σκωτωμένα.

Βόρειος Πόλος

162. Ψαροκόκκαλον

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται : μεγάλη θεά, χρονικὴ μονάς, ἔργον ζωγραφικόν, ἀρχαῖος ναύαρχος, πτηνὸν ὑδρόβιον, δημητριακόν,βιβλίον, ἄνθος τοῦ ἀγροῦ.

Χωριατοπουλα

163. Κρυπτογραφικὸν

1234156718	=	Πλατωνικὸς φιλόσοφος.
2371	=	Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
371	=	Θεά.
46268	=	Ὁ μὴ γνήσιος.
58718	=	Προχωρημένη ἡλικία.
672768	=	Πρωϊνὴ ὥρα.
73468	=	Ποταμὸς τ. Εὐρώπης.
817568	=	Ἰχθύς.

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασόκοσμου

164-168. Φωνηεντόγριφος

Μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ σειρὰ εἰς ἕκαστον σωρὸν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθῇ ἀνὰ τρεῖς φορὰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φωνῆεν, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις :

χορ-χλ-σνσ-λοθσ-ρφλσ

Μόννα Λίζα

169. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν υἱὸν τοῦ Πριάμου, τὰ δεύτερα ἀρχαίαν πόλιν τῆς Σικελίας,καὶ τὰ τρίτα μεγάλην νῆσον τοῦ Αἰγαίου :

1, Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· 2,Προάστειον τῶν Ἀθηνῶν· 3, Ἔξοχος νεοέλλην μαθηματικός· 4, Πόλις τῆς Ἱσπανίας· 5, Ρῆμα τῆς κοινῆς σημαῖνον ἔκπληξιν.

Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

170. Φωνηεντόλιπον

πτ-δν-ν-ρχ

Καταιγὶς

171. Γρῖφος

	ιγ		ον	ονονον	
ιγ		ιγ	ον ον	ον	
	ικ		ον ον	ον	φαίρει
ιγ		ιγ	ον ον	ον	
	ιγ		ον	ονονον	

Ὀνειρεμμένη Πατρίδα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 52

662. Σίφων (σῖ, φόν). — 664. Ὁρμήδσμή.—665, Δεῖνα-δεινά.— 666-669. 1, Τὸ πηγάδι. 2, Ὁ φελλός. 3, Τὸ αὐτὶ καὶ τὸ σκουλαρίκι. 4, Τὸ κούκαλο τῆς χελώνας.—670.

Α	Λ	Σ	Α	Τ	Ι	Α
Λ		Υ		Μ		Λ
Σ	Υ	Σ	Τ	Η	Μ	Α
Α		Τ		Μ		Μ
Τ	Μ	Η	Μ	Α	Τ	Α
Ι		Μ		Τ		Ν
Α	Λ	Α	Μ	Α	Ν	Α

671. ΡΟΔΑΝΟΣ (ὄνος, δορά, Ἄδανα, νάρδος, σόδα).—672-676. Διὰ τοῦ Σ : ***Σκύρος, Σύρος, σῆμα, ἀστός, σῖτος*** (ἢ ***μῖσος***). 677. ΙΑΠΩΝΙΑ-ΑΙΝΕΙΑΣ (Ἰθάκη, Ἀριστοτέλης, ΠαΝαθήναια, Ὠκεανός, Νεῖλος, Ἰταλία, Ἀλσατία).—678. Ἐν τῷ ἅμα καὶ τὸ θάμμα.— 679. ***Κάμε τὸ καθήκον σου*** (κᾶ μὲ το, κᾶ θῖ, Κῶν σ' ου).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Μέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Ὁ μὴ συνδρομητὴς πληρώνουν τὰ διπλά. Ἠνοπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[Αθ'— 234]

Γνωστοποιοῦμε στὰ Συριανὰ Διαπλασόπουλα ὅτι τὴν 1ην Ἀπριλίου θὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τῆς ἐξέδρας τῆς πλατείας Μιαούλη ὁ ***Κώστας Κωνσταντινόπουλος***, μὲ θέμα : «Τὰ γάντια. . . ὡς μέσον ἐπιδείξεως ! . .»

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[Αθ'— 235]

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀπόκρεω ἐθεάθη ***Φαντάρος*** ! ! μετεμφιεσμένος εἰς ***Στρατηγόν*** ! ! Ἡ πρᾶξις ὡς παράνομος θᾶχη συνέπειας ! ! !

Πιγκουΐνος-Ὑδραιόπουλο

[Αθ'- 236]

Σαρπηδών, ἡ γνωριμία σου θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητη. Τί κρίμα . . . ὅμως νὰ λείπῃ ὁ Μέφιστος ! . . ***Μέφιστος***

[Αθ' - 237]

Σαρπηδών, ἡ μοναδικὴ εὐκαιρία ποὺ χάσαμε νὰ ***σὲ γνωρίσουμε*** μᾶς ***λύπησε ἐξαιρετικά.*** ***Μέφιστος-Κάννιγκ***

[Αθ'— 238]

Κατόπιν ἐξετάσεων διεξαχθεισῶν ἐπιτυχῶς, ἡ ὀνὶς Μαροθοδωράκη ἀπέκτησε τίτλον ***Λαίδης*** ! ! ; . — Εἰς Ταχυδρόμον Λυῶν ἐφιστῶ. . . προσοχὴν ! ! !

Θαλασσοκράτωρ

[Αθ'— 239]

ΣΑΡΠΗΔΩΝΑ ἡ γνωριμία σου, μᾶς κατενθουσίασε !

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[Αθ'— 240]

Γιαννακοπούλου ***Μάρω***,πέρασε τὸ βοντάκι σου;—***Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος***

[Αθ'—241]

«Διαβολάκια», περιμένατε συμμετοχές μας. ***«13»***, λάβατε ; Περιμένουμε ὑποστήριξίν σας : **ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ !!!**

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[Αθ'— 242]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΖΟΥΡΛΟΠΑΡΕΑΣ

Πρόεδρος : Ρομπὲν τοῦ Λόξλεϋ· Ἀντιπρόεδρος ; Μαρινέλλα·Γραμματεύς : Καμνακιώτισσα· Ταμίας : Λάμπεθ Γουώκ· Μέλη : Σκλαβωμένη Δωδεκάνησος, Λαίδη Μαριάννα.Προκηρύσσομεν δίδραχμον διαγωνισμὸν ἠθοποιῶν· βραβεύονται τρεῖς. Βραβεῖα ὡραῖα. Περιμένομεν ὑποστήριξιν ἀπὸ ὅλα τὰ διαπλασόπουλα καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ Σκυριανόπουλο, Ρομπὲν τῶν Δασῶν, Κατάσκοπον 33, Ζέφυρο, Ντανιὲλ Νταριέ. Προθεσμία μέχρι 31 Μαρτίου. Δ]οις :Ἀθῆναι Ἀραχώβης 61, Νάντια Ἀντωνοπούλου. Δεχόμεθα Μέλη.

[Αθ' —243]

Προτομπαίνοντας στὸ διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.

ΚΑΝ – ΒΑ

[Αθ'—244]

Διαπλασόπουλα-ες Κερκύρας, μένω καιρὸ στὴν πόλη σας. Πότε θὰ γνωριστοῦμε;

Στέφανος τῆς Δόξης

[Αθ' — 245]

Διαπλασόπουλα-ες τῆς Ζακύνθου, τί γίνεσθε ; Ἀξαφανιστήκατε ἀπὸ τὴν κίνηση ! . . ***Στέφανος τῆς Δόξης***

Διακόπτω προσωρινῶς πᾶσαν ἀλληλογραφίαν. ***Ἀρτεμιὰν***

Τύποις Σ. Σφυριδόου